

Astăzi, Vineri, 25 Aprilie, 2025

†) Izvorul Tămăduirii

†) Cinstirea Sfintei Icoane a Maicii Domnului Siriaca de la Mănăstirea Ghighiu
Sf. Ap. și Ev. Marcu; †) Sf. Cuv. Vasile de la Poiana Mărului (*Harți*)

Psalmul 103

²⁵ Marea aceasta este mare și largă; acolo'n ea se află târâtoare nenumărate, vietăți mici de-a valma cu cele mari;

Psalmul 103

¹ Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul! Doamne, Dumnezeuul meu, măritu-Te-ai foarte! În mărturisire¹ și'n mare podoabă Te-ai

¹ Psalmul 103 este un amplu tablou asupra creației. Dacă lumea, odată așezată, Îl mărturisește pe Creator („Cerurile povestesc mărirea lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria!”, Ps 18, 1), Creatorul Însuși Se mărturisește pe Sine prin propria Sa creație. Așa se face că, din această perspectivă, lumina (slava) lui Dumnezeu nu e văzută ca fiind lăuntrică (slava de care Fiul S'a golit pe Sine prin întrupare smerită – Flp 2, 6-8), ci ca un veșmânt de mărturisire (*exomológesis*), podoabă și lumină. (Cu Psalmul 103 se deschide vecernia, slujba

îmbrăcat, Tu,

Faptele Apostolilor 3

¹ Iar Petru și Ioan se suiau la templu pentru rugăciunea din ceasul al nouălea.

² Și era un bărbat, olog din pântecul mamei sale, pe care-l aduceau și-l puneau în fiecare zi la poarta templului zisă Cea Frumoasă, ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în templu.

³ Acesta, văzându-i pe Petru și pe Ioan că aveau să intre în templu, le-a cerut milostenie.

⁴ Iar Petru, cătând spre el împreună cu Ioan, a zis: „Uită-te la noi!”

⁵ Iar el îi privea cu luare-aminte, așteptând să primească ceva de la ei.

care marchează începutul zilei liturgice ca început al lumii).

⁶ Iar Petru a zis: „Argint și aur nu am; dar ce am, aceea îți dau: În numele lui Iisus Hristos Nazari-neanul, ridică-te și umblă!”²

⁷ Și apucându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat; și îndată tălpile și gleznele lui s’au întărit.

⁸ Și sărind, a stat în picioare și umbla; și a intrat cu ei în templu, umblând și sărind și laudând pe Dumnezeu.

Filipeni 2

⁵ Aveți în voi gândirea aceasta, care era și în Hristos Iisus:³

⁶ Cel ce dintru’nceput fiind⁴ în chipul⁵ lui Dumnezeu a socotit că a fi El întocmai cu Dumnezeu nu

² Petru folosește exact cuvintele lui Iisus la vindecarea paralizicului din Capernaum (Lc 5, 23-24) și în alte împrejurări asemănătoare.

³ Versetele următoare (6-11) alcătuiesc un adevărat imn, de o mare densitate terminologică și dogmatică.

⁴ Verbul **ypárho** e mult mai mult decât obișnuitul auxiliar (a fi); el e construit pe ideea de existență originară, substanțială și perpetuă, ceea ce exclude ideea de temporalitate, inconsistență sau alterare.

⁵ Pavel nu folosește cuvântul în sensul tehnic al filosofiei grecești (image plastică, formă exterioară), ci în sensul de natură, fire, condiție, esență; mai precis, chip care traduce esența.

e o prădare⁶,

⁷ dar S’a golit pe Sine⁷ luând chip de rob, devenind asemenea oamenilor și la înfățișare aflându-Se ca un om;

⁸ S’a smerit pe Sine făcându-Se ascultător până la moarte – și încă moarte de cruce!

⁹ Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preainălțat și l-a dăruit Lui nume care-i mai presus de orice nume,

⁶ Faptul că Dumnezeu-Fiul este și Se consideră pe Sine egal și consubstanțial cu Tatăl nu înseamnă cătuși de puțin că Tatăl a fost depozat de propria Sa dumnezeire („Lumină din Lumină”).

⁷ Verbul **kenóo** = a goli, a deșerta, a evacua, a pustii, a aneantiza, a reduce la nimic, implică substantivul **kénosis** = kenoză, cuvânt fundamental în limbajul ortodox al teologiei Întrupării. Kenoză nu afectează unirea ipostatică a Fiului cu Tatăl; ea exprimă doar faptul că, pe durata Întrupării Sale, Fiul renunță la prerogativa de a-și manifesta în afară dumnezeiasca Sa slavă (cu excepția momentului intim al schimbării la față), acceptând o „degradare” treptată (Dumnezeu-om-rob-răstignit), de bunăvoie supunându-Se Tatălui (în text, „pe Sine” e mai mult decât un pronume reflexiv; termenul sugerează voluntariatul). „A se goli pe Sine” (de slavă) pentru a Se smeri în chipul și condiția robului mai înseamnă că dumnezeiasca strălucire a Fiului nu este un veșmânt pe dinafară, care să poată fi îmbrăcat sau dezbrăcat la nevoie sau după voie, ci un dat interior al Ființei divine (vezi 2 Co 4, 6 și nota).

¹⁰ pentru ca'ntru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor dedesubt,

¹¹ și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu-Tatăl.

Ioan 2

¹² După aceea S'a coborât în Capernaum, El, precum și mama Sa și frații Săi și ucenicii Săi; și n'au rămas acolo multe zile.

¹³ Și Paștile Iudeilor erau aproape și Iisus S'a suit la Ierusalim.

¹⁴ Și a găsit șezând în templu pe cei ce vindeau boi și oi și porumbei și pe schimbătorii de bani.

¹⁵ Și făcând un bici de ștreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, și oile, și boii, iar schimbătorilor le-a vărsat banii și le-a răsturnat mesele;

¹⁶ și celor care vindeau porumbei le-a zis: „Luați acestea de aici! Nu faceți casa Tatălui Meu casă de neguțătorie!”

¹⁷ Și ucenicii Săi și-au adus aminte că este scris: **Râvna casei Tale m'a mâncat.**

¹⁸ Dar I-au răspuns Iudeii, zicând: „De vreme ce tu faci acestea, ce

semn ne arăți?”⁸

¹⁹ Iisus le-a răspuns și le-a zis: „Dărâmați templul acesta și'n trei zile îl voi ridica”.

²⁰ Și au zis Iudeii: „În patruzeci și șase de ani s'a zidit templul acesta! Și tu îl vei ridica în trei zile?...”.

²¹ Dar El le vorbea de templul trupului Său.

²² Deci, când a înviat din morți, ucenicii Săi și-au adus aminte că El zisese aceasta și au crezut Scripturii și cuvântului pe care-l spusese Iisus.⁹

⁸ = Una sau mai multe minuni prin care un profet trebuia să arate că e investit cu putere dumnezeiască.

⁹ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Sfinții Părinți laudă pe unii oameni slăviți prin viața lor creștinească, spunând că unii ca aceștia au înviat mai înainte de învierea cea de obște. În

ce stă, dar, taina unei astfel de vieți? În aceea că ei și-au însușit trăsăturile proprii vieții de după înviere, așa cum sunt ele arătate în cuvântul lui Dumnezeu și le-au făcut lucrătoare în sine. Viața viitoare este înfățișată ca fiind desprinsă de tot ce este trupesc: acolo nu se vor însura, nici se vor mărita, nu se vor hrăni cu mâncare moartă și însuși trupul pe care îl vor primi va fi duhovnicesc. Și astfel, cel ce trăiește desprins de toate cele trupești va primi în sine sau va readuce în sine elementele vieții de după înviere. De vei ajunge până acolo ca în tine să moară tot ce este trupesc, vei deveni înviat mai înainte de învierea cea de obște. Drumul către această stare îl arată Apostolul atunci când spune: „în duh să umblați și să nu împliniți poftele trupului” (Gal. 5, 16). Și ne încredințează că umblând pe această cale avem bună nădejde de a ajunge la țelul dorit: „Cel ce seamănă în duh din duh va culege

¹⁰ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.